

**R. P. Fr. Ioannis Poncii, Corcagia-Hiberni, Ordinis Ff.
Minorvm, Sacræ Theologiæ Lectoris Ivbilati, Olim in
Collegio Romano S. Isidori Primarij Professoris;
Philosophiæ Ad Mentem Scoti Cvrsvs Integer**

Poncius, Joannes

Lugduni, 1659

Qvæst. 1. Qvod sit obiectum scientiæ vt sic, tam materiale, quam formale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95688](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95688)

aptitudo ad essendum in multis simul & coniunctim, exorta ex indifferentia positiva quam natura communis non obtinet nisi per opus intellectus facientis vniuersale

Ad hac dico non posse negari ab intelligente terminos minores illam meam: & quod opponit Mastrius non haberet apparentiam, nempe per denominationem extrinsecam non posse concipi prædicatum referri ad subiectum, nisi concipiatur illa denominatio per modum relationis rationis; nam certe quando intellectus iudicat parietem v. g. esse album, dicendo interius paries est albus, prædicat albedinem de pariete, nec per illum actum facit vllum ens rationis: sed eo ipso albedo est prædicata de pariete, & paries est subiectum, hoc est illud de quo prædicat, vel dicit albedinem: ergo per illum ipsum actum habetur denominatio prædicati in albedine, & subiecti in pariete, & consequenter per denominationem extrinsecam desumptam ab illo actu paries habet esse obiectum, & albedo in concreto prædicatum, sed hoc supposito qui consideraret, aut conciperet, quod daretur talis actus in intellectu, conciperet parietem esse subiectum, & album esse prædicatum, quamuis nullum ens rationis conciperet, nec esset tale ens vllum possibile, nec est necesse ut referantur illa duo extrema ad inuicem alio modo quam quatenus vnum est subiectum de quo aliud dicitur, & alterum est prædicatum quod de alio dicitur. Vnde quamuis possit fingi quod haberent aliam aliquam relationem ad inuicem à qua haberent illas denominationes, & si id fingeretur, fieret ens rationis; tamen hoc non est necessarium; sed sufficit ad hoc ut intelligatur vnum esse subiectum, & alterum prædicatum, quod concipiatur actus ille, quo vnum dicitur de alio; quod sane videtur mihi euidens. Per quod patet ad primam rationem.

Ad secundum dico quod ex suppositione iam probata, quod illi termini prædicatum, & subiectum possint explicari per denominationes extrinsecas, ea ut sic concepta esse terminos secundæ intentionis, quia per huiusmodi terminos intelligunt omnes, subiectum prædicatum, genus, speciem & similia, quæ habent esse talia per denominationem extrinsecam, & his conueniunt regulæ omnes quæ dantur de prædicatione terminorum secundæ intentionis.

Ad tertium denique: Respondeo negando aptitudinem proximam naturæ vniuersalis necessario haberi ab ente rationis; nam eo ipso quo quis concipit naturam hominis, & præterea Petri & Pauli, illa natura erit proxime apta, ut prædicetur de illis. Et quævis natura haberet indifferentiam positivam per operationem intellectus, non sequitur quod illa indifferentia sit ens rationis, sicut nec ex eo quod res habet esse cognita ab operatione intellectus, sequitur quod esse cognitum sit necessario ens rationis, quia ut dixi sæpe, habet esse cognitum per denominationem extrinsecam desumptam à cognitione qua cognoscitur, seu ex eo quod terminet talem cognitionem, neque prorsus ut sit, aut dicatur cognita, requiritur fabricatio vllius entis rationis, quia posset illa denominatio haberi, quamuis esset impossibile facere ens rationis.

DISPUTATIO II.

De Natura Logicæ seu Dialecticæ.

I AM vulgare est, hæc duo nomina; *Logicam* scilicet ac *Dialecticam* à Græcis ad nos peruenisse, & *Logicam* quidem derivari à nomine Græco λόγος, quod significat sermonem, seu rationem; *Dialecticam* verò à verbo Græco διαλέγεσθαι, quod significat quandoque probabiliter disserere, quandoque sermocinari, seu disputare. Et quamuis non constet inter autores, quid his nominibus intellexerit Philosophus, quibusdam dicentibus, quod per *Logicam* intellexerit illam partem, quæ agit de demonstratione, in libris posteriorum comprehensam; & per *Dialecticam*

illam alteram partem, quæ de syllogismo Topico octo libris Topicorum diffusè traditur, aliis verò cōtra asserentibus nunquam eum nomine *Logicæ* substantiue, sed adiectiue tantum vsum fuisse, nomine verò *Dialecticæ*, licet communiter partem Topicam significare solitus sit, quandoque tamen illam partem, quæ versatur circa syllogismum ut sic, significasse: Communis tamen iam vsum tenet totam artem disserendi, seu ratiocinandi utroque nomine appellari, cui quidem vsum utriusque nominis etymologia optime accommodari potest, iuxta quæ *Logica* idem est ac ars seu facultas rationalis, seu ratiocinandi, *Dialectica* verò idem ac ars seu facultas discurrendi seu disserendi, hoc est ex notis ignotum sine erroris periculo deducendi: quod certe toti huic disciplinæ, de qua modo sermonem instituimus, quoad omnem eius partem congruit, cum nulla sit eius pars, quæ ad hoc non conducatur.

QVÆSTIO I.

Quod sit obiectum scientiæ ut sic tam materiale quam formale.

NON potest vlla cognitio explicari nisi per ordinem ad obiectum, quod cognoscitur per ipsam; unde cum *Logica*, cognitio quædam sit, ut explicemus naturam eius, necessarium est ostendere circa quod obiectum versatur; quia vero eadem est via cognoscendi quid sit obiectum *Logicæ* ac cæterarum scientiarum, placuit hanc questionem proponere de obiecto scientiæ ut sic, ut resolutio communis communi modo tractetur, circa quod

Notandum primo, scientiam quamlibet duplex habere obiectum, vnum in complexum, complexum alterum. Obiectum cōplexum est propositio obiectiua, quæ per scientiam cognoscitur; obiectum vero incomplexum est subiectum istius propositionis v. g. cognitionis seu sciētīæ, qua cognoscitur hominem esse risibilem, obiectum cōplexum est tota illa propositio obiectiua: *homo est risibilis*; obiectum aut incomplexum est *homo*, qui est subiectum istius propositionis. In præsentiarum autem non agimus de obiecto complexo, sed de incomplexo, quod variis nominibus appellari solet ob diuersas rationes; nā vocatur *obiectum* scientiæ, quia ipsi obicitur seu proponitur; vocatur *subiectum* scientiæ, non quod scientia in ipso tanquam in subiecto inhæreat, aut de eo tanquam de subiecto prædicetur, sed quod de eo tanquam de subiecto alicuius prædicati scientia cognoscat illud prædicatum; vocatur *materia circa quam*, quia scientia circa ipsam versatur considerando naturam ac proprietates eius.

2. Notandum secundo, de eadē omnino re seu de eodem obiecto incomplexo posse haberi diuersas species sciētīas & cognitiones, potest enim de homine sciri seu cognosci per Metaphysicam quod sit vnū, verū, bonū, & substantia; per Physicam quod sit mobilis; per medicinam quod sit sanabilis; per Theologiam quod sit ordinatus ad vitam æternam; per Logicam quod sit species prædicabilis. Imo de eodem obiecto incomplexo potest idem prædicatum cognosci per diuersas species scientias seu cognitiones, nam potest de homine cognosci à priori quod sit risibile ex eo quod sit rationale, & etiā à posteriori ex eo quod rideat; scientia autem à posteriori distinguitur specie à scientia à priori. Vnde cum scientiæ, ut communiter supponitur, specificentur ab obiectis, hoc est cum cognoscatur quod habeant diuersas essentias ex eo quod versentur circa talia vel talia obiecta, sequitur necessarium assignandas esse plures rationes, secundum quas diuersæ scientiæ de eodem obiecto haberi possent, nam si secundum eandem rationem versarentur circa ipsum, ex obiecto non posset desumi distinctio, aut specificatio eorum, ut patet.

Notandum tertio, non tantum queri hic de obiecto scientiæ proprie loquendo, quæ est cognitio discursiua, sed de obiecto etiam scientiæ, loquendo late quatenus comprehendit quamcumque cognitionem, siue discursiua sit, siue non.

3. Quidam satis doctus Scotista recentior asserit, obiectum formale scientiæ esse obiectum illud, ad quod cætera

Quid obiectum cōplexum scientiæ? Quid incomplexum.

Varia nomina obiecti incomplexi.

De eodē obiecto incomplexo variæ species scientiæ haberi possunt.

Scientia cuiusdā Scotistæ de obiecto formali.

tera obiecta reducuntur; obiectum vero materiale esse obiecta secundaria, quæ ad illud obiectum reducuntur: v.g. obiectum formale Logicæ esse syllogismum vel modum sciendi, obiecta vero materialia esse propositionem, terminum, orationem, demonstrationem. Sed hic modus explicandi obiectum materiale & formale non placet, tū quod sit ab ipsomet solo excogitatus, & quod confundat obiectum formale cum obiecto adæquato attributionis, inter quæ tamen est maxima differentia: tum quia in ipsomet obiecto adæquato, seu attributionis assignari debet duplex ratio; materialis & formalis: quia diuersæ sciendi de ipso haberi possunt, potest enim cognosci de syllogismo, seu de modo sciendi, quod sit prædicabile, per vnam cognitionem, & quod sit oratio ignoti manifestatiua per aliam scientiam distinctæ speciei; tum denique quod non possit haberi actus circa obiectum materiale, quin detur obiectum formale eius, vt omnes fateri debent, sed certum est posse cognosci quid sit propositio, quid terminus, quid oratio, etiam si non cognosceretur, imo etiam si per impossibile non daretur syllogismus, aut modus sciendi: ergo actus, quo cognoscitur quid sit propositio, non habet pro obiecto formali syllogismum, aut modum sciendi.

Per quam doctrinam facile impugnatur alius modus dicendi, quo vtitur. *Arriaga hic disp. 1. n. 2.* tenens obiectum formale esse id quod primò & per se attingitur ab intellectu per scientiam, & obiectum materiale quod attingitur propter aliud. Hic inquam modus dicendi ex dictis impugnatur, quia in illo ipso obiecto, quod propter se cognoscitur, assignari debet ratio formalis & materialis, quādoquidē de eodē ipso obiecto possint haberi diuersæ cognitiones, quæ etiam obiecto distinguuntur.

CONCLUSIO I.

4. Obiectum materiale scientiæ est res considerata à scientia, sed indifferens vt consideretur per plures scientias; obiectum vero formale scientiæ est illud, per quod determinatur obiectiue obiectum materiale ad considerationem talis scientiæ. Hæc est communis, & patet, quia obiectum materiale dicitur tale ob proportionem, quam habet cum materia prima, & obiectum formale dicitur tale ob proportionem, quam habet cum forma, quæ actuatur materiam, quæ proportio consistit in hoc, quod quemadmodum materia prima ex se est indifferens ad quācumque formam, & consequenter ad quācumque speciem constituendam; ita obiectum, quod dicitur materiale, est indifferens ad terminandam quācumque scientiam ex pluribus illis specie distinctis, quæ versari possunt circa ipsum; & quemadmodum forma actuatur materiam primam, & determinat ipsam ad constituendam talem determinatam speciem, ita obiectum formale est, quod determinat obiectiue obiectum materiale ad terminandam talem determinatam scientiam: ergo obiectum materiale est id, quod est indifferens ad plures scientias, & obiectum formale est, quod determinatur ad talem vel talem scientiam in specie.

Aduertendum autem hic breuiter, antequam vltius progrediamur, obiectum formale diuidi ab authoribus in obiectum quod & obiectum quo; & per obiectum formale quod intelligunt totum aggregatum ex obiecto materiali, & ratione formali determinatiua; per obiectum vero formale quo intelligunt rationem determinatiuam obiecti materialis.

5. Modo remanet maxima huius rei difficultas, quæ est assignare quid sit ratio determinatiua obiecti materialis, qua intellecta facile erit omnes scientias specificare, & inter se distinguere.

Aliqui dicunt obiectum formale quo specificatiuum scientiæ esse medium demonstrationis, seu syllogismi, quo habetur scientia. Sed contra, quia per idem mediū possunt haberi de obiecto materiali eodem plures cognitiones specie distinctæ, potest enim per rationale, tanquam per medium haberi scientia de homine quod sit risibilis, & alia scientia quod sit flebilis; & alia etiam quod sit admiratiua ac discursiua. Præterea hoc modo non ostenditur quid sit obiectum formale cognitionis

non discursiua, nos autem examinamus quid sit obiectum formale cuiuslibet scientiæ, seu cognitionis, siue sit discursiua, siue non, vt ante notauimus.

Alij dicunt obiectum formale esse illud, quod determinat intellectum ad cognitionem, quam habet de obiecto materiali, v.g. in cognitione discursiua obiectum formale secundum hos erunt præmissæ, quia hæc determinat intellectum ad habendum cognitionem de conclusionē, & in cognitione fidei veritas erit obiectum formale quo. Sed contra, quia cognitiones possunt esse diuersæ speciei, quamuis eadem sit ratio motiua, nam vt modo suppono, actus fidei, quo creditur Antichristum esse futurum, cum repræsentet formaliter Antichristum necessariò debet distingui specie ab actu fidei, quo creditur Deus esse trinus, quique propterea repræsentat formaliter Deum, vt trinum, & nullo modo repræsentat Antichristum, & tamen idem est motiuum determinans intellectum ad vtrumque actum.

6. Alij existimant obiectum formale scientiæ esse definitionem, seu descriptionem obiecti materialis, quam tractat scientia. Contra tamen est, quod multæ sunt cognitiones, quæ non versantur circa definitionem vllam, vt v.g. cognitio, qua cognosco parietem esse album, hominem esse risibilem.

Quidam denique affirmant obiectum formale esse rationem illam, ob quam competit obiecto incompleto materiali prædicatum, quod per scientiam cognoscitur de ipso. Sed contra hoc quoque est, quod sæpe cognoscatur prædicatum de subiecto sine eo quod cognoscatur ratio, ob quam competit subiecto, vt patet in cognitione, qua à posteriori cognoscitur hominem esse risibile, & in cognitione qua idem cognosceretur per fidem: sed hoc esset falsum, si ista ratio esset obiectum formale. Deinde, vt ante diximus, possunt per scientias diuersas specie cognosci plura prædicata de eodem subiecto competentia ipsi ob eandem rationem, vt v. g. de homine risibilitas & flebilis, quæ competunt ipsi propter rationalitatem. Nimis prolixum esset ceteros dicendi modos afferre. Itaque his omisissis vera sententia est proponenda.

CONCLUSIO II.

6. Obiectum formale cuiuslibet scientiæ non est vnum quāpiam, sed diuersum, pro diuersitate comparationis scientiæ ad alias scientias: v. g. si comparemus scientiam aliquam ad alias scientias, quæ non versantur circa idem obiectum materiale, obiectum formale istius scientiæ specificatiuum, & distinctiuum ipsius erit illud ipsum obiectum materiale; si vero comparemus scientiam ad alias scientias, quæ versantur circa idem obiectum materiale, sed non cognoscunt idem prædicatum de illo, obiectum formale erit ipsum prædicatum; si denique comparemus scientiam ad alias, quibus idem prædicatum cognosceretur, obiectum formale erit ratio illa, quæ obiectiue proposita determinat intellectum ad cognoscendum tale prædicatum. Tota hæc conclusio declaratur, & probatur, quia nō ob aliud requiritur obiectum formale, quam vt cognoscatur per ordinem scientiæ ad illud, eam distingui ab aliis scientiis, vt in confesso est apud omnes; sed certum est quod scientia quæcumque, quæ habetur de homine, distinguatur specificè ab omni alia, quæ non habetur de ipso, per hoc ipsum quod illa versetur circa hominem, alia versetur circa alia obiecta materialia, ergo non est recurrendum ad vllum obiectum formale distinctum ab ipso homine, per quam illa scientia distinguatur ab aliis scientiis, quæ non versantur circa hominem; Vnde sequitur quod idem omnino secundum eandem formalitatem obiectiua possit esse obiectum materiale & formale, materiale quidem quatenus scientia tendit in ipsum; formale vero quatenus per ordinem ad ipsum potest colligi distinctio istius scientiæ ab aliis scientiis, & hoc communiter tenetur de ente respectu metaphysiæ, cuius obiectum tam materiale, quam formale dicitur esse ens vt ens.

Obiectū
cogni-
tionis
non sit
obiectū
formale
eius.

Idem
potest
esse ob-
iectum
formale
& mate-
riale
scientiæ.

Obiectū
formale
scientiæ
seu co-
gnitionis
non est
vnum
quid
formali-
ter.

Idem
potest
esse ob-
iectum
formale
& mate-
riale
scientiæ.

Deinde certum est quod scientia, per quam cognoscitur de homine quod sit admiratiuus, distinguatur specie à scientia; per quam cognoscitur de homine quod sit risibilis, hoc ipso quod distincta sint prædicata, quæ per illas de homine cognoscuntur, ergo prædicata illa habebunt sufficientissimam rationem formalem distinguendi illas scientias. Denique scientia, qua cognoscitur à posteriori de homine quod sit risibilis ex eo quod rideat, sine dubio distinguatur specie à scientia, quæ à priori id cognoscitur ex eo quod sit rationale; sed non potest assignari alia ratio distinctiua melior ex parte obiecti, quam quod diuersa sint motiua determinantia intellectum ad illas scientias, ergo quando comparantur duæ scientiæ, quæ de eodem subiecto cognoscunt idem prædicatum, obiectum formale distinctiuum earum erit motiuum determinans intellectum ad illas.

8. Dixi autem in conclusione, quod si comparentur duæ scientiæ distinctæ habitæ de eadem propositione complexa ad se inuicem, obiectum formale, per ordinem ad quod distinguui debent, sit ratio illa, quæ obiectiue proposita determinat intellectum ad vnam potius quam alteram; quia etiam si distinctio talium scientiarum posset provenire ab alia ratione; quæ obiectiue non proponeretur, illa ratio non esset obiectum formale, quia obiectum debet proponi; ratio autem illa nõ proponeretur; quare si duæ illæ scientiæ distinctæ speciei habitæ de eadem propositione complexa non haberent vllam rationem obiectiue propositam, per ordinem ad quam distinguui possent non distinguerentur ex parte obiecti vlla ratione, sed ex parte principij, aut ex aliquo alio capite; & hinc patet fidem naturalem, quæ haberi potest de futuritione Antichristi ob reuelationem, non distinguui ex parte obiecti aut formalis aut materialis à fide supernaturali, quæ de eadem futuritione haberetur ob eandem reuelationem, sed distinctionem vtriusque desumi debere ex parte principij, quatenus scilicet vna procedit ab habitu supernaturali; & altera non.

9. Quod si dicatur hinc sequi quod vna & eadem scientia habere possit plura obiecta specificata; illud quidem fatendum est, sed nulla inde sequitur inconuenientia, quemadmodum enim, homo distinguit essentialiter à lapide per animalitatem, & etiam per rationalitatem; ita scientia, qua cognoscitur de homine, quod sit risibilis, potest distinguui à scientia, qua cognoscitur de bruto quod sit irrationalis, & ex eo quod versentur circa diuersa subiecta, & ex eo quod versentur circa diuersa prædicata, & etiam ex eo quod habeantur per diuersa media.

Confirmatur hæc resolutio, quia hoc modo facillime potest cognosci quanam inter se distinguantur scientiæ, quod tamen iuxta alios dicendi modos erat difficillimum, ergo hic dicendi modus est præferendus.

Solet hic agi de alia ratione formali scientiæ, quæ vocatur ratio formalis sub qua, sed ad propositum nostrum impræsentiarum non conducit, & de ea agitur disputatione vltima & quæstione vltima Logicæ.

QVÆSTIO II.

Quidnam sit obiectum attributionis, seu adæquatum scientiæ totalis.

10. Quandoquidem in qualibet scientia totali includente varias conclusiones, & respiciente varia obiecta, plures dentur scientiæ partiales non solum actuales, quod omnes fatentur, sed etiā habituales, vt postea cum communiori sententia ostendemus, quarum scientiarum quælibet suum proprium & peculiare obiectum tam materiale, quam formale habet; & quandoquid hæ plures scientiæ non constituerent vnā scientiā totalem, nisi haberent aliquem ordinem inter se, qualē habere non possent nisi obiecta earū etiam inter se ordinarentur sic, vt cætera obiecta ad vnum aliquod ordinarentur. Hinc diuiditur obiectum scientiæ cuiuslibet totalis in obiectum attributionis, seu primarium, quod est illud, ad quod cætera referuntur; & obiectum partiale, seu secundarium, quod est quodcumque aliud obiectum consideratum in scientia, & ordinatum ad illud

aliud obiectum attributionis; examinatur ergo hic ex pluribus obiectis consideratis in qualibet scientia totali, quodnam censendum sit obiectum attributionis.

11. Sed prius aduertendum est hic à plerisque excitari quæstionem de nomine; nam veteres Doctores communiter idem intelligunt per obiectum attributionis ac per obiectum adæquatum; & per obiectum attributum, ac per obiectum inadæquatum; vnde cum ex omnibus obiectis scientiæ fateantur aliquod esse vnum quod sit obiectum attributionis, consequenter ex omnibus illis dari aliquod vnum concedunt quod sit obiectum adæquatum.

Recentiores verò quidam, & speciatim *Hurtadus* & *Arriaga* hic, non idem intelligunt per vtrumque hoc nomen, sed per obiectum attributionis intelligunt quidem illud ipsum, quod intelligunt veteres per obiectum adæquatum; per obiectum verò inadæquatum intelligunt aggregatum ex omnibus obiectis, quæ considerantur in scientia; vnde & negant dari ex omnibus aliquod vnum quod sit adæquatum: qui modus loquendi ex se non est incommodus, nam quemadmodum nulla vna scientia ex pluribus, quæ reperitur in scientia v. g. *Logica*, dicitur adæquata scientia *Logica*, sed aggregatum ex omnibus; & quemadmodum ex omnibus effectibus producibilibus ab aliqua causa nullus vnus dicitur adæquatus, sed aggregatum ex omnibus: ita etiam posset commode dici quod ex pluribus obiectis scientiæ totalis nullum vnum, sed aggregatum ex omnibus esset adæquatum obiectum eius: nec hoc esset contra vnitatem scientiæ; neque enim ex parte obiecti debet habere maiorem vnitatem quā in se habet; in se autem non habet nisi vnitatem aggregationis ex pluribus scientiis partialibus, dicentibus tamen aliquem ordinem ac subordinationem ad se inuicem, ergo nec aliam veritatem debet habere ex parte obiecti, sed huiusmodi vnitatem posset habere ex parte obiecti, quamuis nullum vnum esset obiectum adæquatum, sed potius aggregatum ex omnibus, ergo vnitatis scientiæ non infert necessario quod aliquod vnum sit obiectum adæquatum eius.

Nihilominus, quandoquidem veteres Doctores communiter idem intelligant per obiectum attributionis ac adæquatum, in quæstione de nomine potius cum illis quam cum vllis recentioribus est conueniendum, cum nihil impediatur, quominus hæc vox obiectum adæquatum posset institui ad significandum obiectum attributionis, & cum nulla difficultas tollatur negando hanc institutionem & statuendo illam alteram neotericam. Itaq; absolute tenendū quod idem sit obiectum adæquatum & attributionis in proposita quæstione: si autem quis proteruiat idem non esse significandum, præstat conuenire cum ipso de nomine: & vt nomine obiecti attributionis, ne ab examine rei transeat ad examen nominis.

12. Vt ergo soluamus quæstionem præsentem quoad rem ipsam, aduertendum est vltius tres conditiones requiri potissimum vt aliquod sit obiectum adæquatum, seu attributionis scientiæ, quas proponit *Doct. q. 3. Vniuersalium*.

Prima est, quod per se definiatur in illa scientia, habeatque principia & proprietates. Ad hanc autem reduci debet alia conditio, nempe quod non agatur de obiecto, quod dicitur vnius scientiæ, in alia scientia, nam ex hoc quod per se definiatur in vna scientia, non debet per se definiri in alia scientia, & consequenter non debet per se considerari in alia scientia: quod autem per accidens aut definiatur, aut tractetur in alia scientia, nihil impedit veritatem huius conditionis.

Secunda, quod proprietates de ipsa in scientia demonstrantur per illa principia (quod intellige quando scientia est à priori, nam alias si esset à posteriori, potius principia deberet probari per proprietates) & quidem hæ duæ conditiones æque debent conuenire cuilibet obiecto partiali & inadæquato, de quo habetur scientia.

Tertia denique conditio, quæ maxime aduertenda est, vt potest quæ soli obiecto attributionis conuenit, & per quā

Omnis distinctio scientiarum non provenit ab obiecto vilo.

Vna scientia potest habere plura obiecta specificata.

Idem est obiectum adæquatum & attributionis.

Conditiones obiecti adæquati seu attributionis.